

По тясната пътека, която дели лозята, върви Ирина с малка кошница грозде в ръка.

Около нея гроздоберът е в своя разгар.

Тя излиза на черния коларски път и поема нагоре. Щупения гроздобер, издъстрен с песни и звуци на акордеон, остава назад.

Ирина върви към билото на хълма, там, където е разперил клоно висок бряст.

х

Под сянката на бряста, подпрян на лавети си, лежи Борис.

Задълбочен в книгата, която чете, Борис не забелязва приближаването на Ирина и усеща това едва, когато тя спира до него.

- Не те очаквах толкова рано - без да стане й подава ръката си Борис.

- Трябва да се прибера в къщи преди седем - обявява му тя.

А очите на Борис се извигат за миг по стройното тяло на Ирина и срещат погледа ѝ.

-- Искам ли да отидем към параклиса?

Като повдига леко рамене, Ирина свенливо се съгласява.

Борис става, прибира книгата в джеба на самото си и драмата тръгват.

х

Те вървят по ръба на дълбоката пропаст, която се разкрива от другата страна на хълма.

Отреща на най-високата част на това своеобразно плато се вижда параклисът.

х

Той е разположен на малка поляна не далеч от която започва борова гора. Тя се спуска надолу сред скалите и достига покрайнините на града, като разнообразява със зеленината си стръмния склон.

Приближават Борис и Ирина.

Те спират към края на пропастта.

Борис сваля самото си и го постеля на земята. Ирина сядва, а той се изляга, като слага глава на скута ѝ.

Келанието, което беше пламнало за миг в очите му, когато предложи на Ирина да дойдат при параклиса, сега е угаснало и той се е отдал отново на своите скрити мисли.

- Борис ..... - боязливо прошепва Ирина.

Гласът ѝ го събужда от унеса.

- Какво? - поглежда я той с досада.

- Татко е научил всичко.

Борис се засмива, но веднага го обзема неприятно чувство.